

LINGVISTICĂ GENERALĂ

METODA COMPARATIVĂ ISTORICĂ

DE

I. FISCHER

Sarcina fundamentală care se află în fața lingvisticii progresiste actuale este de a aplica marxismul în studiul faptelor de limbă. Pentru aceasta îi stau la dispoziție, alături de experiența aplicării marxismului în cele mai variate sectoare ale activității științifice, indicațiile prețioase date de clasicii marxism-leninismului și, o sinteză a acestora, îmbogățită cu teze noi de o deosebită importanță teoretică și practică, lucrarea fundamentală a lui I. V. Stalin, « Marxismul și problemele lingvisticii ». I. V. Stalin a definit în această lucrare limba ca fenomen social și a arătat trăsăturile ei esențiale, indicând totodată unele linii ale metodei de cercetare. Afirmând că « limba, structura ei, nu poate fi considerată ca produsul unei anumite epoci », că « elementele limbii contemporane datează încă din timpuri străvechi, dinainte de epoca sclavagistă »¹ și socotind că « principala sarcină a lingvisticii este studierea legilor interne de dezvoltare a limbii »², I. V. Stalin repune definitiv în drepturi istorismul în lingvistică împotriva aberațiilor antiștiințifice, atât ale școlii lui Marr cât și ale curentelor reacționare ale lingvisticii burgheze contemporane.

Este de aceea clar că metoda descriptivă nu poate satisface toate exigențele unor cercetări de limbă și că ea nici nu poate fi științific valabilă dacă nu este completată de cercetarea istorică. Dialectica marxistă consideră ca esențial pentru cercetările științifice studiul mișcării, schimbării, evoluției fenomenelor din natură și din societate; studiul care ignorează acest principiu nu poate fi decât sortit eșecului.

¹ I. V. Stalin, *Marxismul și problemele lingvisticii*. Ed. pentru literatură politică, 1953, p. 24.

² I. V. Stalin, *op. cit.*, p. 27.

Studierea istorică a fenomenelor naturii și societății se face după diferite metode, unele comune sau cel puțin asemănătoare pentru mai multe domenii ale științei, altele adaptate specificului fiecărei categorii de fenomene în parte.

Observarea unor fapte din etape succesive de dezvoltare a fenomenelor și concluziile care se trag în urma acestei observări constituie formula cea mai simplă a studiului istoric și își află aplicarea și în lingvistică. Dacă vrem de exemplu, să studiem evoluția unui fenomen al limbii române din secolul al XVI-lea pînă astăzi, avem posibilitatea să-l urmărim în textele acestei perioade, să înregistrăm schimbările, data apariției lor, dezvoltarea generală a fenomenului. Dar, în cele mai multe cazuri, perioada de patru sau cinci secole este insuficientă pentru deplina lămurire a cauzelor apariției unor fapte de limbă, acestea avîndu-și originea într-o perioadă mult mai depărtată în timp. Dacă urmărim originea formei de perfect *făcui* și de participiu *făcut* a verbului *a face*, datele pe care ni le oferă istoria limbii, din secolul al XVI-lea pînă azi, sînt suficiente: pe de o parte, formele amintite sînt regulate, intră într-o categorie normală de formare a perfectului și participiului în limba romînă și, pe de altă parte, textele ne atestă forme mai vechi *feciu* și *fapt* a căror dispariție treptată și înlocuire cu formele noi, regulate, o putem constata cu ușurință. Tot așa putem să ne explicăm înăuntrul perioadei amintite, fără a recurge la metode de investigare speciale, evoluția atît de neașteptată la prima vedere a sensului cuvîntului *lume*, de la « lumină » (*lumea ochilor ; lumea mi să-ntunecează, toate în ochi îmi negresc* — A. Pann, « Noul Erotocrit », vol. IV, p. 147) la « univers »: este vorba de influența limbilor slave, al căror contact cu limba romînă este bine stabilit istoricește; acestea au pentru ambele sensuri același termen (cf. rus. *svet*). Dar studiul exclusiv al textelor nu este capabil să explice de unde provin formele *feciu* și *fapt*, atît de puțin obișnuite sistemului conjugării romînești, și nici nu poate hotărî dacă forma de persoana a 3-a a perfectului, *feapse*, este o formă mai veche decît *feciu* sau o apariție oarecum recentă, de scurtă durată. Pentru aceasta este necesară cunoașterea unor perioade mai vechi, anterioare apariției primelor texte romînești. În cazul discutat, dificultatea poate fi înlăturată, deoarece cunoaștem faza premergătoare a limbii romîne, limba latină, și putem cu ușurință constata că originea lui *feciu* și *fapt* se află în formele corespunzătoare latinești *feci* și *factum*; de aici putem deduce că *feapse* nu este decît o formă analogică atrasă de participiul *fapt*, după modelul cunoscut *coapse-copt*. Dar și în interiorul limbii latine formele *feci* și *factum* sînt destul de neobișnuite în sistemul de formare a timpurilor. Pentru a explica aceste forme se impune cunoașterea unei faze mai vechi decît a primelor texte latine. Pentru atingerea acestui scop, metoda expusă, comună mai multor discipline istorice, nu poate fi folosită. Este necesară o metodă adecvată caracterelor speciale ale limbii, care îi dau acesteia un loc aparte între celelalte fenomene sociale, făcînd-o aptă să devină obiectul unei discipline aparte, lingvistica.

Metoda comparativă istorică îndeplinește acest rol; ea este metoda care se fundamentează principial pe caracterele specifice ale limbii și poate da rezultate acolo unde metodele obișnuite de investigare istorică dau greș.

Vom căuta, în paginile care urmează, să prezentăm pe scurt principiile, mecanismul și importanța acestei metode fundamentale în lingvistică. Ne vom folosi, în acest scop, de articolele din ultimii ani ale lingviștilor sovietici consacrate problemei care ne preocupă¹. Metoda comparativă istorică se definește, după A. I. Smirnițki², ca « procedeul științific de reconstituire a faptelor de limbă din trecut, nefixate în scris, prin compararea metodică a unor fapte corespunzătoare mai târziu, din două sau mai multe limbi existente, cunoscute din monumentele scrise sau, nemijlocit, prin folosirea vie a limbii vorbite ».

Comparația în lingvistică ocupă un loc aparte printre metodele similare aplicate în alte discipline. În timp ce în istoria literară, în istoria instituțiilor, a religiilor, comparația poate uneori da naștere unor explicații neștiințifice și, folosită cu rea credință, poate servi la ascunderea cauzelor reale de apariție a unor fenomene, în lingvistica istorică metoda comparativă poate ajunge la un înalt grad de precizie științifică, datorită caracterelor specifice ale limbii, deosebirilor care există între limbă și celelalte fenomene sociale. Aceste caractere fac posibilă aplicarea « comparării metodice » și ne împiedică să lunecăm în aproximații, teorii fanteziste sau generalizări lipsite de bază concretă.

Primul caracter distinctiv al fenomenelor de limbă este faptul că sunetele care alcătuiesc cuvintele sau formele gramaticale nu sînt determinate și motivate de natura obiectului, însușirii, acțiunii, funcției etc. denumite de aceste reuniri de sunete³: obiectul denumit prin cuvîntul *casă* nu implică necesitatea naturală a existenței în denumirea lui a sunetelor *c*, *a*, *s* și *ă*. Tot așa nu există nici o motivare naturală pentru ca persoana I plural a verbelor să cuprindă în desinență sunetul *m* (*facem*, *vedem*, *auxim* etc.). Din punctul de vedere al realității materiale, toate denumirile au aceeași valoare, « numele unui lucru,

În primul rînd A. I. Smirnițki, Contribuții la problema metodei comparative istorice în lingvistică, în « Voprosi Iazikoznaniia », nr. 4, 1952, p. 3 și urm., B. V. Gornung, Limitele aplicării metodei comparative istorice în lingvistică, *ibid.*, p. 20 și urm., V. A. Serebrennikov, Metoda istorică comparativă și critica așa numitei analize bazate pe cele patru elemente a lui N. I. Marr, în colecția Problemele lingvisticii în lumina lucrărilor lui I. V. Stalin, București, 1953, Ed. Acad. R.P.R., p. 251 și urm., R. I. Avanesov, Învățătura lui I. V. Stalin despre limbă și dialect, *ibid.*, p. 318 și urm. etc. O bibliografie a anilor 1950 – 1951 în legătură cu acest subiect poate fi găsită în articolul de fond Sarcinile lingvisticii sovietice în lumina lucrărilor lui I. V. Stalin și revista « Voprosi Iazikoznaniia », publicat în primul număr (1952) al revistei « Voprosi Iazikoznaniia » și reproduș în « Studii și Cercetări lingvistice », III, 1952, p. 104 și urm.

² art. cit., p. 4.

³ Nu avem în vedere aici onomatopeele și exclamațiile ale căror sunete componente sînt parțial motivate de realitatea exterioară, dar care nu constituie decît o infimă minoritate în materialul lexical al unei limbi.

spune Marx, este cu totul exterior naturii sale »¹. Într-adevăr, obiectul denumit în românește cu ajutorul complexului sonor *casă* este denumit în rusește *dom*, în limba franceză *maison* etc. Dacă vom întâlni în mai multe limbi exprimarea aceleiași noțiuni prin complexe sonore asemănătoare, va trebui să explicăm istoricește acest lucru, neexistând posibilitatea ca, în virtutea unei necesități naturale, fiecare limbă să fi ajuns în mod independent la aceeași denumire. Din cauză că în alte domenii ale fenomenelor sociale faptele sînt totdeauna motivate, comparația istorică dă greș în științele care au ca obiect studiul acelor fenomene: din faptul că la mai multe popoare există povești în care eroii sînt animale sau în care vulpea reprezintă un personaj viclean, nu putem trage nici o concluzie de ordin istoric, nu putem stabili o filiație a unor astfel de povești, deoarece este natural ca omul să vadă în viața animalelor asemănări cu viața lui și să atribuie unora din ele anumite trăsături omenești.

Al doilea caracter al faptelor de limbă, care face posibil studiul comparativ istoric, este felul în care se dezvoltă, evoluează limbile. I. V. Stalin a arătat că elementele limbii actuale provin din timpuri străvechi și că limba nu se dezvoltă prin explozii, ci lent, cu conservarea în linii mari a ceea ce este esențial (structura gramaticală și fondul principal al vocabularului), oricare ar fi procesele de încrucișare care s-ar putea produce în cursul istoriei. Limba se transmite așadar în elementele ei esențiale prin tradiție neîntreruptă. Bazați pe acest principiu, putem căuta explicarea fenomenelor din limbile actuale pe baza unor elemente dintr-un trecut foarte îndepărtat și putem întreprinde cercetări în vederea descoperirii și descrierii acestor elemente.

Pe de altă parte, evoluția faptelor de limbă nu se produce la întâmplare, ci după anumite legi obiective care pot fi cunoscute și cercetate. Regularitatea schimbărilor apare deosebit de clar în fonetică: dacă într-un cuvînt un sunet se schimbă într-un anumit fel, schimbarea se produce în același fel în toate cuvintele unde se întîlnește în condiții identice. Faptul acesta este evident: dacă luăm, de exemplu, cuvintele latine *florem*, *homines*, *hospites*, *rogat* etc. și cuvintele românești care le continuă: *floare*, *oameni*, *oaspeți*, *roagă*, observăm că orice *o* accentuat latin se transformă în românește în *oa* (cînd în silaba următoare se află un *a* sau *e*). Așadar, posibilitatea studiului istoric al limbii este dată nu numai de faptul că elementele limbii actuale continuă în mod neîntrerupt fapte de limbă mai vechi, dar și de regularitatea schimbărilor care se produc în decursul secolelor între o fază mai veche și o fază mai nouă. Cunoașterea legilor după care se produce evoluția sunetelor este stavila cea mai puternică în calea construcțiilor fanteziste în istoria limbii și garanția rigurozității științifice a cercetării.

Ne rămîne să examinăm acum în ce constă metoda comparativă istorică în lingvistică, în ce fel își găsesc aplicarea principiile enunțate și la ce rezultate se poate ajunge prin comparație.

¹ Capitalul, Ed. P.M.R., vol. I, p. 122.

O observare chiar superficială a unor limbi cunoscute de noi ne dă la iveală apropieri care nu pot să nu ne atragă atenția: unor sensuri și funcții identice sau asemănătoare le corespund cuvinte sau elemente gramaticale asemănătoare. Astfel, pentru a exprima noțiunea « trei » se folosește în limba română cuvântul *trei*, în limba franceză *trois*, în italiană *tre*, în latinește *tres*, în rusește *tri*, în germană *drei*, în engleză *three*, în greaca veche *treis*. Indicativul prezent al verbului « a fi » are în latinește, pentru persoana a III-a singular forma *est*, pentru persoana a III-a plural forma *sunt*, în limba germană același verb are la aceleași persoane formele *ist*, *sind*, în vechea slavă *jestŭ* (citit *iest*), *soŭ* (citit aproximativ *sont*); persoana a II-a plural la verbe conține consoana *t* în desinență: lat. *facitis* (rom. *faceți*, fr. *faites*) în germană *bindet*, rusă *daete*, greacă *bállete* etc. Verbul « a avea » se conjugă la indicativul prezent în românește *am*, *ai*, *are*, *avem*, *aveți*, *au*, în limba franceză *ai*, *as*, *a*, *avons*, *avez*, *ont*, în italiană *ho*, *hai*, *ha*, *abbiamo*, *avete*, *hanno*, în provansală *ei*, *ai*, *a*, *avem*, *avetz*, *an*.

Pentru a vedea ce concluzii se pot desprinde din asemănările citate, trebuie să trecem în revistă toate posibilitățile de interpretare, toate explicațiile posibile ale unor asemănări între fapte din limbi diferite.

O primă explicație posibilă este hazardul: numărul sunetelor cuprinse într-un cuvânt fiind limitat, sunetele din care se poate alcătui o silabă fiind și ele limitate (nu poate exista, de exemplu, o silabă compusă numai din consoane sau nu putem începe un cuvânt cu grupul *mp* etc.), urmează că și numărul combinațiilor este relativ limitat, mai ales în cuvinte scurte. De aceea, vom putea găsi apropieri ca acestea, produse de hazard: în vechea saxonă termenul denumind noțiunea de « femeie » era *fêmea*, aproape ca în românește; în greaca modernă « ochi » se numește *mati*, într-o limbă polineziană « a vedea » se spune *mata*; în greaca veche « întreg, tot » se spunea *hólos*, în engleza de azi *whole*. Între aceste cuvinte nu poate fi nici o legătură, deoarece originea lor se explică ușor în interiorul limbii respective, iar posibilitățile de contact geografic și cultural sînt, în cea mai mare parte din cazuri, inexistente. Asemenea fapte sînt însă rare și lista variată de asemănări din numeroase limbi nu poate fi explicată prin apropieri întîmplătoare.

O a doua explicație este apariția unui cuvînt în condiții naturale asemănătoare. Am arătat, discutînd principiul necondiționării sunetelor de către obiectele denumite de acestea, că o asemenea explicație este valabilă numai în cazul onomatopeelor și al exclamațiilor: este într-adevăr de așteptat ca numele « cucului » să fie asemănător în diferite limbi, deoarece strigătul caracteristic al acestei păsări poate fi tradus cu ușurință prin sunete din graiul omenesc (compară rom. *cuc*, rus. *kukuška*, fr. *coucou*, germ. *Kuckuck* etc.). Însă numărul cuvintelor onomatopice este extrem de redus și nici una dintre formele asemănătoare înșirate mai sus (« trei », verbul « a fi » etc.) nu poate fi onomatopee.

A treia explicație posibilă este împrumutul. Dacă cuvîntul românesc *voiaj* seamănă cu cuvîntul francez *voyage*, faptul acesta se datorește împrumutului din limba franceză a cuvîntului românesc. Dacă cuvintele românești *colhoz*, *comsomol* se găsesc în numeroase limbi, lucrul se explică prin împrumutul lor din aceeași sursă, limba rusă. Apropierile de la care am pornit discuția nu pot fi explicate nici prin împrumut: pe de o parte ele provin din acele elemente ale limbii care se împrumută cel mai greu, fondul principal al vocabularului și structura gramaticală: este greu de imaginat cum ar putea exista o limbă care să aibă nevoie să împrumute formele verbului « a fi » și « a avea », numeralul « trei » sau desinențele personale ale verbelor; pe de altă parte, asemănările nu sînt chiar atît de perfecte ca să se poată crede că toate cuvintele sau formele au fost împrumutate dintr-o sursă comună (se știe că împrumuturile reproduc, pe cît permite sistemul fonologic și de formare a cuvintelor limbii respective, întocmai aspectul cuvîntului din limba de origine: cuvîntul *horasciot*, recent intrat în limba romînă, se pronunță aproape la fel cu cuvîntul rusesc de la care provine. Tot așa, există asemănare perfectă între termenul românesc *avantaj* și fr. *avantage*).

Rămîne o singură posibilitate de explicație, cea justă în cazul nostru: formele apropiate din limbile amintite sînt continuarea neîntreruptă, pe căi diferite, a aceluiași forme dintr-o limbă mai veche. Dacă conjugarea verbului « a avea » este foarte asemănătoare în limba romînă, italiană, franceză, provansală etc., cauza este proveniența tuturor acestor forme verbale din același verb latin. Și faptul că nu numai acest verb, ci tot ce este esențial în limbile pomenite, cuvintele fondului principal și elementele structurii gramaticale, oferă asemănări de aceeași natură ne duce la concluzia că toate aceste limbi reprezintă evoluția pe căi diferite, în condiții istorice deosebite, a limbii latine, că avem de-a face cu limbi înrudite. În aceeași situație se află și limbile din care am citat celelalte exemple (vechea slavă, germana, rusa, greaca), cu deosebirea că, de astă dată, limba de origine nu ne este cunoscută din textele literare, ca în cazul limbii latine. Rolul metodei comparative este de a interpreta apropierea de felul celor enumerate și de a trage toate concluziile asupra istoriei limbilor unde apar aceste apropieri, adică de a studia și de a explica, din punctul de vedere al originii comune, fenomene din limbi înrudite.

Aplicarea metodei comparative istorice se desfășoară, în principiu, în mai multe faze succesive. Prima este aceea a stabilirii înruderilor dintre limbi. Pentru a dovedi că două sau mai multe limbi sînt înrudite genealogic, adică sînt, cum am arătat mai sus, continuarea unei limbi comune inițiale, este necesar să găsim între ele apropieri care să nu poată fi explicate nici prin hazard, nici prin apariția lor în urma unor condiții naturale asemănătoare și nici prin împrumut. Ne vom folosi deci de acele elemente în care împrumutul este ca și exclus, de cuvintele fondului principal și de fapte din morfologie. În morfologie sînt cu atît mai concludente pentru vechimea lor faptele neașteptate, care

nu pot proveni din inovații independente în fiecare limbă în parte. Limba română, de exemplu, n-a putut să-și formeze, în interiorul sistemului ei gramatical, o conjugare cu persoana a III-a singular *este* și persoana a III-a plural *sint*. De aceea, un asemenea tip de conjugare este cu siguranță vechi, moștenit dintr-o fază anterioară a limbii. În studiul comparativ al elementelor de vocabular trebuie să evităm onomatopeele, exclamațiile, cuvintele din limbajul copiilor, fiindcă toate acestea pot apărea în mod independent și nu constituie dovezi suficiente de înrudire. De asemenea stabilirea înrudirilor se face cu mai multă ușurință operînd cu cuvinte alcătuite dintr-un număr mai mare de sunete, aceasta spre a exclude hazardul.

După ce s-a delimitat grupul de limbi înrudite, pe baza comunității unor elemente lingvistice a căror vechime este certă, urmează să se stabilească concordanțele fonetice precise între limbile înrudite. Aceste concordanțe sînt de așteptat, deoarece, după cum am arătat, evoluția sunetelor se produce în conformitate cu legi pe care le putem descoperi. Dacă un sunet *A* dintr-o limbă se transformă în *B* într-una din limbile care o continuă și în *C* în alta, este normal ca, în condiții fonetice identice, unui *B* din prima limbă mai nouă să-i corespundă *C* în a doua. Într-adevăr, dacă analizăm consoana inițială a numeralului « trei », dat ca exemplu, observăm că unui *t* latin, slav, grec etc. îi corespunde *d* în germană, *th* în engleză. Luînd în considerare alt cuvînt, vom observa aceeași corespondență: *lat. frater*, *rus. brat*, *gr. phráter* etc. corespund *germ. Bruder*, *engl. brother*. Trebuie să menționăm că am recurs la termenul « asemănare » sau « apropiere » pentru faptele concordante din limbile înrudite, numai în vederea ușurinței demonstrației. În realitate, este vorba numai de concordanțe, asemănările putîndu-se șterge cu timpul, din cauza divergenței evoluției fonetice; cuvîntului românesc *lapte* îi corespunde în limba franceză *lait*; în pronunțarea celor două cuvinte nu există decît asemănarea primei consoane; nu ne vom putea da seama că e vorba totuși de același cuvînt decît dacă adăugăm la exemplul dat și corespondența *rom. fapt*, *fr. fait*; observăm așadar că unui grup românesc *-apt-* îi corespunde în limba franceză *-ait-* (citit *e*); dacă nu ținem seama de grafie, nu există nici un singur sunet asemănător în *fr. chaud* (citit *șo*) și românescul *cald*; este totuși vorba de același cuvînt, latinescul *caldus*; concordanțele sînt clare: *c* urmat de *a* devine în limba franceză *ș*, în timp ce în romînește se păstrează neschimbat (*rom. car*, *fr. char*, citit *șar*), iar grupul *al* urmat de consoană se transformă în *o* în limba franceză și rămîne neschimbat în romînește (*rom. în-alt*, *fr. haut*, citit *o*).

O dată stabilite legile concordanțelor, se poate trece la analiza amănunțită a tuturor faptelor din limbile înrudite, stabilindu-se elementul vechi și delimitîndu-l de inovații. Se poate astfel explica originea unui cuvînt sau a unei forme gramaticale. Trebuie procedat însă cu toată strictețea metodei; nu trebuie admisă nici o abatere neexplicată de la legile concordanței stabilite, iar sensul

cuvintelor (sau funcția morfemelor) trebuie să corespundă exact sau să poată fi dedus printr-o evoluție normală, perfect logică.

Dar explicarea diferitelor fenomene cu ajutorul concordanțelor dintre limbile existente nu este singurul scop al metodei comparative. Cu ajutorul ei se poate merge și mai departe, la reconstituirea faptelor de limbă de la care derivă formele cunoscute din texte. Faptul că lat. *tres* îi corespunde rus. *tri*, grec. *treis*, nu este suficient. Metoda comparativă dă posibilitatea de a cunoaște și cuvântul care a stat la baza tuturor acestor forme. În acest scop trebuie stabilite datele cele mai arhaice ale limbilor cunoscute, atrăgându-se în comparație numai elementele în care inovațiile au acționat cel mai puțin. De aceea este nevoie de o clasificare exactă a limbilor: se poate observa că, de exemplu, limba română, franceză, italiană, spaniolă, portugheză etc. prezintă fenomene comune, pe care nu le găsim în germană, rusă, greacă etc. Unele din aceste asemănări neputând proveni din împrumuturi și neputând fi inovații paralele independente, ne duc la concluzia că toate aceste limbi reprezintă continuarea, în condiții și forme deosebite, ale aceleiași limbi mai vechi, la rîndul ei înrudită cu limbile slave, germanice, cu greaca etc. Concluzia aceasta este confirmată în cazul de față de istorie, iar limba de origine, bine cunoscută, este limba latină. Tot așa rusa, polona, ceha, bulgara prezintă între ele asemănări mai mari decît cu latina, greaca, germana etc. La fel se pot observa apropieri speciale între germană, engleză, suedeză etc. Limbile fiecăruia din aceste grupuri provin dintr-o limbă comună, a cărei evoluție ar putea fi asemănătoare cu a limbii latine, dar care nu se păstrează în texte; aceste limbi au fost denumite « slava comună », « germană comună » etc. La rîndul lor, toate aceste grupuri de limbi prezintă apropieri importante între ele, ele sînt înrudite, fiind continuarea unei limbi mai vechi, despre care nu avem nici o dată istorică. Familia aceasta de limbi a fost numită indo-europeană (după aria geografică pe care o ocupă la apariția textelor scrise).

Se pune deci problema ca, prin analiza atentă a formelor din fiecare limbă și prin compararea cu formele paralele din celelalte limbi ale familiei indo-europene, să se distingă faptele vechi de inovații și să se reconstituie formele primitive din evoluția cărora au rezultat cele atestate de texte.

Vom da un exemplu foarte simplu de reconstrucție, pentru a se putea urmări procedeu. (În cele mai multe cazuri se ivesc probleme mult mai complexe.) Cuvîntul care înseamnă « neam » are, în limba sanscrită, forma *jānah* (citit *geanas*), în limba greacă *génos*, iar în limba latină *genus*. Vom căuta să urmărim sunet cu sunet. Primul sunet apare în latină și greacă sub forma *g*, în sanscrită *j*(*ǰ*); vom considera că sunetul *g* este cel primitiv fiindcă trecerea de la *g* la *ǰ* este un fenomen frecvent (se observă și la tratarea romînească a unui *g* latin: *gelu*, citit *ghelu*, devine *ger*, citit *ǰer*), pe cînd fenomenul invers nu se produce niciodată. Vocala următoare este reprezentată de *e* în greacă și latină, de *a* în sanscrită: studiul foneticii istorice a sanscritei ne arată că în

această limbă vocalele *e* și *o* se transformă în *a*; vocala a doua este deci *e*. Consoana *n* se găsește în toate limbile, deci este cea primitivă. Vocala următoare este reprezentată de sanscritul *a*, gr. *o*, lat. *u*, aparent greu de redus la o unitate. Dar știm că sanscrita transformă vocala *o* în *a*, iar în latinește închiderea lui *o* la *u* este obișnuită în unele poziții. Vom trage deci concluzia că vocala primitivă este *o*. Ultimul sunet nu prezintă nici o dificultate, deoarece este peste tot *s*. Cuvântul astfel reconstruit are deci forma **genos* (semnul se folosește pentru a marca forme neatestade de texte). În același fel se pot reconstrui și alte cuvinte, desinențe personale, cazuale etc. Nu trebuie însă să credem că totalitatea formelor astfel reconstruite constituie o limbă reală; pe de o parte, nu avem de-a face decât cu fapte izolate de vocabular și de morfologie, pe de altă parte, în stadiul actual al cunoștințelor nu putem fi absolut siguri de realitatea, de corectitudinea tuturor reconstrucțiilor noastre. Cu toate acestea, reconstrucția este valoroasă și prin faptul că ușurează studiul limbilor, punând la dispoziția cercetărilor forme concrete pe care să se bazeze explicarea fenomenelor. Justețea reconstrucției este deseori confirmată de descoperiri noi: astfel, de exemplu, prin aplicarea comparației s-a putut ajunge la concluzia că în limba indo-europeană comună existau o serie de consoane care nu se păstrează în nici una din limbile cunoscute la data formulării acestei concluzii. Această ipoteză a fost confirmată de descoperirea ulterioară a unei limbi indo-europene (hitita) care păstra încă această serie de consoane.

Dacă scopul metodei comparative istorice este reconstrucția unor fapte dintr-o fază anterioară textelor scrise, se pune întrebarea dacă studiul limbilor romanice, în speță al limbii române, necesită aplicarea acestei metode, avându-se în vedere faptul că limba de origine, limba latină, este bine cunoscută. Desigur că aplicarea metodei este întrucîtva restrînsă, totuși nu ne putem cu totul lipsi de ea. Limba latină este într-adevăr cunoscută, dar nu absolut toate faptele latine sînt atestate de texte: unele cuvinte și forme nu ne-au fost transmise datorită întîmplării, altele au fost conștient evitate de scriitori datorită caracterului lor vulgar sau «incorect»; aceste cuvinte și forme puteau avea circulație destul de întinsă și puteau rămîne în limbile romanice. Cunoașterea lor ne este posibilă numai datorită metodei comparative; cuvîntul românesc *plouă* și corespondentele lui din celelalte limbi romanice nu pot fi explicate din lat. *pluvia*, reconstrucția ducîndu-ne la un **plovia*; autenticitatea formei reconstruite este garantată de atestarea formei verbale *plovebat* («ploua»). Tot așa, nu poate fi explicat prin *gravis* rom. *greu*, ci este nevoie de presupunerea unui cuvînt *grevis*, pe care întîmplător o glosă îl și atestă; iată cum un cuvînt atît de important și de răspîndit a putut să nu fie aproape de loc transmis în texte și informațiile noastre să se limiteze numai la reconstrucția cu ajutorul metodei comparative. Bineînțeles că nu trebuie să abuzăm și să reconstruim forme latine pentru a explica cuvinte care au putut să se formeze independent în fiecare din limbile romanice: nu trebuie, cum au făcut unii lingviști, să reconstituim un verb

**incaldesco* pentru a explica pe *încălzesc*, care se poate forma în mod normal în românește din *cald*.

Meritele metodei comparative în lingvistică sînt evidente și incontestabile. Se știe că fenomenele lingvistice nu pot fi bine înțelese decît dacă sînt cercetate în evoluția lor, începînd de la formele cele mai vechi. Cu ajutorul comparației, sîntem în stare să ne folosim de forme mai vechi decît cele oferite de texte. Pe de altă parte, punîndu-ne la dispoziție încă o fază în istoria limbilor, metoda comparativă ne permite să lămurim legile interne de dezvoltare a limbilor studiate și să tragem în același timp și concluzii generale asupra tendințelor de dezvoltare a limbajului omenesc.

De asemenea, rezultatele aplicării metodei comparative ajută la stabilirea legăturii între istoria limbii și istoria poporului, sarcină esențială a lingvisticii marxiste. Astfel, cuvîntul grecesc care înseamnă « a avea », *ékho*, este înrudit cu germeul *siegen* « a învinge ». Acest lucru aruncă o lumină asupra primelor forme ale proprietății particulare, bazate pe prada de război. În limba greacă, cuvîntul care înseamnă « mare » (= întindere de apă) nu are etimologie indo-europeană, este un cuvînt împrumutat. Acest lucru este un indiciu că într-o epocă îndepărtată a trecutului lor, grecii au trăit în interiorul continentului, departe de mare.

Dar metoda comparativă istorică comportă și un număr de riscuri în folosirea ei precum și lipsuri obiective. Comparația nu ne poate da asupra limbii vechi, dispărute, decît informații parțiale, numai în măsura în care fenomenele vechi s-au conservat în limbile cunoscute. Pentru fenomenele dispărute fără urmă nu avem nici o posibilitate de a folosi comparația: nu sîntem în stare să reconstituim viitorul latin *cantabo*, pornind de la formele romanice: acestea ne-ar duce fie la *cantare habeo* (fr. *chanter-ai*), fie la *cantare volo* (rom. *voi cînta*). Există apoi riscul de a considera inovațiile paralele drept moșteniri. În greaca tîrzie a secolului al III-lea al erei noastre, de exemplu, cuvîntul care înseamnă « a purta » se rostea *fero*, iar în latinește același sens este redat tot prin *fero*. Am putea crede că forma primitivă este *fero* cu *f* inițial. Concluzia însă ar fi greșită. Ambele limbi au ajuns de fapt pe căi diferite la pronunțarea *f* a inițialei acestui cuvînt (de altfel, într-o epocă mai veche, dar istorică, a limbii grecești, pronunțarea era *ph*).

Se știe că orice comunitate lingvistică este neunitară, este împărțită în dialecte. Posibilitățile noastre de a distinge clar dialectele indo-europene sînt destul de limitate și de aceea sîntem deseori în situația de a da unui cuvînt sau unei forme titlul de « indo-european », în timp ce în realitate ar aparține numai unui anumit domeniu al acestei comunități.

Comparația limbilor indo-europene are la dispoziție un material lingvistic atestat în epoci foarte diferite (hitita, de pe la anul 2000 î.e.n., albaneza, din secolul al XVI-lea al e.n.). Toate aceste fapte atît de depărtate sînt aduse la o nivelare cronologică care ar putea deforma grav imaginea limbii primitive.

Eforturile indo-europeniștilor contemporani tind tocmai la distingerea elementelor cu adevărat foarte vechi și la crearea unei cronologii înăuntrul faptelor indo-europene.

Am văzut apoi că metoda comparativă ajută într-o oarecare măsură la stabilirea legăturilor cu istoria societății, totuși nu în măsură suficientă, fiindcă nu are posibilitatea, reconstituind fapte de limbă preistorice, să le pună în legătură cu anumite populații a căror civilizație, cultură materială și caractere somatice ne sînt cunoscute cu ajutorul arheologiei preistorice.

Un fapt de cultură, desenul unui vas, de exemplu, sau un fapt de antropologie, forma craniului, nu pot prin ele însele da nici o informație despre limba vorbită de populațiile care au creat desenul respectiv sau care aveau craniul de o formă anumită.

Pe de altă parte, nu s-a găsit pînă acum posibilitatea de a aplica metoda la fenomenele sintactice, faptele de sintaxă avînd un caracter în mare măsură motivat: viitorul construit cu verbul « a voi », de exemplu, poate apărea independent în mai multe limbi neînrudite, deoarece este normal ca un lucru dorit, voit, să fie considerat realizabil în viitor.

În sfîrșit, metoda comparativă istorică nu poate fi aplicată cu succes decît celorlor familii care, ca și cea indo-europeană, au o morfologie bogată, cuvinte lungi și un fonetism clar și bine conservat. Este aproape imposibilă aplicarea ei la limbile monosilabice și fără morfologie, cum sînt, de exemplu, unele limbi din extremul orient.

Dar toate aceste deficiențe, dintre care multe se pot corecta cu timpul, nu ne pot duce la negarea metodei în sine, foloasele ei au fost și continuă să fie foarte mari, metoda comparativă fiind metoda specifică a lingvisticii istorice; nu poate fi conceput un studiu științific al unei limbi, care să se limiteze numai la datele limbii contemporane. « Conținutul și forma limbii proprii, scrie Engels, nu pot fi înțelese decît dacă se urmărește nașterea și dezvoltarea ei treptată, ceea ce nu este posibil fără a studia în primul rînd formele sale ieșite din uz, și, în al doilea rînd, limbile înrudite vii și moarte »¹.

De aceea este o sarcină de seamă a lingviștilor noștri să-și însușească această metodă și să cunoască profund limbile romanice înrudite, limba latină și gramatica comparată a limbilor slave, pentru a putea studia în mod cu adevărat științific faptele limbii noastre.

¹ Fr. Engels, *Anti-Dühring*, Ed. P.M.R., 1952, ed. a II-a, p. 378.